

מסורת הש"ס

(א) [לקמן י"ב].
(ב) [ומפסח ברכות פ"ב
ה"ק. ג] וימנהו י"ג ימנות
(ג) [ומפסח ברכות
פ"ב ה"ק. ד] ו' א"ת.
(ד) פס"ד: ונגדל.

הגהות הב"ח

(א) [לקמן י"ב].
(ב) [ומפסח ברכות פ"ב
ה"ק. ג] וימנהו י"ג ימנות
(ג) [ומפסח ברכות
פ"ב ה"ק. ד] ו' א"ת.
(ד) פס"ד: ונגדל.

גליון הש"ס

ברש"ט: ו' ר"ה בסב
שיבתנו וכו' שלא נפסח
בבאבות: פ"י י"ב דף ל'
ע"ד דף ל"ה ע"ה:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

[א] ברש"ט: ו' ר"ה בסב
שיבתנו וכו' שלא נפסח
בבאבות: פ"י י"ב דף ל'
ע"ד דף ל"ה ע"ה:
[ב] [ומפסח ברכות פ"ב
ה"ק. ג] וימנהו י"ג ימנות
(ג) [ומפסח ברכות
פ"ב ה"ק. ד] ו' א"ת.
(ד) פס"ד: ונגדל.

מוקף רש"י

משום דהודאיה היא
דכחל תהי' היתלה וכן
נשאר כחל וכו' או דבר
אחר תהי' מהו. מהו שיש
מחלוקת ב"ה וכו' וכו'
לקפלה קודם והתחיל
(ברכות י"ו).

רבינו חננאל

קשיא לעולא דאמר בהבדלה
איה חשיבה ככל אלו.
ויריך ריבית בהבדלה נמי
בברכת המצות דמאי. ובי
חיננה בר שלימא ותלמידי
דרב הור' יחי' בשעודתא
הוה קאי עלייהו רב
המנוחא סבא. אמרי לה תוי
אי ננה יומא נפסוק וקבעה
לשבחא. אמר להו לא
שיצוינו שבת היא קבעה
נפשה. דהוי אביר רב כשם
השבת קובעת ומתקנה
לענין הפועל. פי' הפע'
שתיא ספק השבת ספק את
חשבתא אין מעשיות את
הודאיה. וכל מה שהגיע את
אותה ענה ולא עשה הוי
נקבע מוקפה כל השבת.
וחנן מתיירוהו (פי"ג) [ת"ח]

ערבי פסחים פרק עשירי פסחים קה.

עין משפט
גר מצוה

כר א מ"י פכיש מהל'
שנת הלכתי י"ב מתנ'
עשין טו טור שיע' א"ת
ס' י"ב פכיש ס' י"ד:
כה ב מ"י ש' ופ"ד
מהל' נכמת הל"מ
וצר"ל [ו'
וטנ'
ט"ז פכיש מ"י וט"ז פ"ה:
ג [מ"י פכיש מהל' שנת
הל"ה פכיש ט"ז פ"ה:
כו ד מ"י ש' הל"ה ד
וטנ' ש' טור שיע'
א"ת מ"י רט"ז פ"ה:
כו ה מ"י ש' טור שיע'
ס' ש' ע"ף ג:]

רבינו חננאל (המקץ)

מטני ער שייער. ואפי'
שלא קבעי והאיה חשבת
מעצמה נקבעה בחשיבת
ע"כ שש. ונאמרו הפירות
כי נקבעו למעשר ונעשו
מוקצה. כעין הוה כיון
שחשבה נקבעה לקידוש.
ואפי"ש שלא קיימה בין
אדם כהנים. מעצמה
תקדשה. ואין אנו צריכין
לחקור הגעיה עה הקידוש
סוף הנהגות וראשי הדין.
ואינין למיטרי כשם
שמשפיקן לקידוש שבת
כעין ש' מפיסקין
מנחה ולאמרי בנדרש השותה
הוי אביר רב לקידוש
קובעת להבדלה איה
קובעת. ולא אמרן אלא
לאפסוק. ולא פסיקין
ומטלן השלחן בעד הפסק
חשבתה וספק לא חשבת.
אבל לאתחילי קבעה. ולא
מתחילי כשעורה חשבת על
חשבתה ער דנפיק יומא
ומבדיל. ומפסיק נמי
דאמרן דלא מתייב
לאפסוקי. כעודתיהו
אם היא שעות אבילה,
אבל אם היא מיתה
מפיסק. ולא אמרן במיתה
הוי מפיסק אלא שותה
יון שבת. אבל פסיקות
מיס לית לן בה ואפי'
לאתחילי. דאפי"ר דרובא
חשיבה להורא גברא דרוח'
שהו מיא מקמי הבהלה,
אמר ליה לא מספיקת
מאסכרה דתנא שמיה
דרבי עקיבא הנועם קודם
שיבדיל מיתחו באסכרה.
ולא היה דהא רבן רבי רב
אשי לא הוו קפדי אמאי.
בעא מיניה רבינא מרב
נחמן בר יצחק מי שלא
קדש בערב שבת מהו
שיקדש כל היום. אמר ליה
מאמרין בני ר' חייא מי
שלא הבריל כמנוצאי שבת
מבדיל והולך כל היום כלו.
הבא מי מי שלא קדש
בערב שבת מקדש והולך
כל היום כלו. ואובינין עזיה
ולא ימיה ליה שבת ולילי יום
טוב יש בהן קדושה על
היום והוכרה בברכת
המוון. פי' שצריך לומר
אלהינו ואליה אבותנו
יעלה וירבא שבת ויום טוב.
כלומר ביום המש אין בהן
קדושה על הכוס אין בהן
הוכרה בברכת המון. ואם
איתה דמי שלא קדש בערב
שבת מקדש ביום השבת.
נס אחא מוצא ביום השבת

קשיא לעולא. שפחה בנרון ולא חסם: הודאה היא. ואין זה
הפסק דבר אחר לא הפסק ממנה ולא הפסק רצו הלך בפתימתן
כגי. ולא דמי לברכת קידוש שזריך למסר נשנה שנת זכרתי יוצר
אור שיש זה הפסק ממנה נגון ברחמין הרבים זכרתי אבות יש
כה רצו לפיכך זריך לפתוח ולקיים
בשנתו של מקום: הווי יפסי כסעודתא.
בערב שנת והאריכו זה עד שחשיכה:
ונפסיק. בעקירת השלחן: ונקבעה.
לסעודתיהו: לשבחה. לשם שבת: לא
לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן
כך להבדיל בין סעודת חול לסעודת
שבת: שנת שנת אין קבעה. מעצמה
היא חשונה סעודת שנת ונגדלת
מעודת חול ודי לנס בפריקת מפה
וקידוש: כשם שקובעת למעשר.
אפילו אכילת עראי שנת חשונה
קבע למעשר במסכת זילה (ד' ל:):
כך קובעת לקידוש. שאסור לטעום
משחשיכה עד שיבדלו: הני מילי
השונה סעודת שנת מאליה (א' 6): כך.
ייתאחה קובעת להבדלה שאם יושבים
על השלחן וחשיכה נמואלי שנת
אסורין לאכול עד שיבדילו: והני מילי.
להבדלה אינה קובעת לאפסוקי
סעודתא אכל אתחילי לא מתחילין
משחשיכה עד שיבדילו: הני מילי
דאין מפסיקין לאכילה אכל לשמיה
לאו דבר חשוב הוא ומפסיק: ולא
אמרן. דלא מתחילי אלא בתמיה
ושיכר אכל מיא לית לן בה: סוכר
בברכה המון. של שנת רלה והתחילת
זכור ויום יעלה ויא': כבוד יום וכבוד
לינה. אם יקחו לו יין הרבה לסעודה
אחת או מיני מגדים יתנום עד היום:
ולא

קשיא לעולא אמר לך עולא הא נמי בברכת
המצות דמאי ברכת המצות מאי טעמא משום
ההודאה היא הא נמי הודאה היא רב חנניא
בר שלימא ותלמידי דרב הווי יתבי בסעודתא
וקאי עלייהו רב המנוחא סבא אמרו ליה ויל
חוי אי מקדיש יומא נפסיק וניקבעיה לשבתא
אמר להו לא צריכיתו אשבחא קבעה נפשה
דאמר רב כשם שהשבת קובעת למעשר כך
שבת קובעת לקידוש סבור מינה כי הוי
רקבעה לקידוש כך קבעה להבדלה אמר
להו רב עמרם הכי אמר רב לקידוש קובעת
יולא להבדלה קובעת והני מילי לענין מיפסק
דלא מפסיקין אבל יתחילי לא מתחילין
ומיפסק נמי לא אמרן אלא באבילה אבל
בשתייה לא ושתייה נמי לא אמרן אלא
בחמרא ושיכרא אבל מיא לית לן בה ופליגא
דרב הונא דרב הונא חויה לההוא גברא
דשחה מיא קודם הבדלה אמר ליה לא
מיסתפי מר מאסכרה דתנא משמיה דרבי
עקיבא כל הטועם כלום קודם שיבדיל מיתחו
באסכרה רבן רבי אשי לא קפדי אמאי
בעא מיניה רבינא מרב נחמן בר יצחק מי
שלא קדש בערב שבת מהו שיקדש והולך
כל היום כלו א"ל מדאמרין א"בני רבי חייא מי
שלא הבדיל כמנוצאי שבת מבדיל והולך כל
השבת כלו הכא נמי רמי שלא קידש בערב
שבת מקדש והולך כל היום כולו אויבייה
ליילי שבת וליילי יום טוב יש בהן קדושה על
הכוס ויש בהן הוכרה בברכת המון שבת
ויום טוב אין בהם קדושה על הכוס ויש
בהן הוכרה בברכת המון ואי סלקא דעתך
מי שולא קידש בערב שבת מקדש והולך
כל היום כלו שבת ויום טוב נמי
משבחת להו ריש בהן קדושה על הכוס
דאי לא קידש מאורתא מקדש למחר אמר
ליה דאי לא קתני אויבייה הכבוד
יום וכבוד לילה כבוד יום קודם ואם אין

לשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:
כשם שנת: לא לריבויא. להפסיק בעקירת שלחן להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת:

קדוש על הכוס. כגון שלא קדש בערב שבת. ופ"ק. דאי לא קתני. כלומר ביום הברייחא אלא דרביים קובעין ונעשרין.
אבל זה שאינו מצוי הקידוש בכוס ביום השבת אלא אם לא קדש בערב שבת (א"ב) מקדש ביום. לפיכך לא מספיק ליה ולא אמר
ליה. ת"ש כבוד יום וכבוד לילה כבוד יום קודם ואם איתה דמקדש ביום ושבתו קבע. לפיכך אמר לאכול

קדוש